DOMSTOLENS KENDELSE
30. september 1992 *

I sag C-295/92,

Landbouwschap, en offentligretlig institution, Haag (Nederlandene), ved advokat J. J. Feenstra, Rotterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat M. Loesch, 8, rue Zithe,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Michel Nolin og Pieter van Nuffel, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 29. april 1992 — som er rettet til Kongeriget Nederlandene — om ikke at rejse indsigelse mod statsstøtteelementer i et forslag til lov om ændring af Wet Algemene Bepalingen Milieuhygiëne (lov om almindelige bestemmelser om miljøbeskyttelse),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene R. Joliet, F. A. Schockweiler, F. Grévisse og P. J. G. Kapteyn, samt dommerne G. F. Mancini,

* Processprog: nederlandsk.

C. N. Kakouris, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg og J. L. Murray,

generaladvokat: C. O. Lenz
justitssekretær: J.-G. Giraud,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævning indgivet til Domstolens Justitskontor den 3. juli 1992 har Landbouwschap i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 29. april 1992 — som er rettet til Kongeriget Nederlandene — om ikke at rejse indsigelse mod statsstøtteelementer i et forslag til lov om ændring af Wet Algemene Bepalingen Milieuhygiëne (lov om almindelige bestemmelser om miljøbeskyttelse, herefter benævnt »WABM«).

2 Den 16. januar 1992 gav den nederlandske regering i medfør af traktatens artikel 93, stk. 3, Kommissionen underretning om et forslag til lov om ændring af WABM. Med de påtænkte ændringer ønskede regeringen at tilpasse afgifterne på fossile brændstoffer, således at de i lige omfang blev opkrævet i forhold til på den ene side brændstoffernes energiindhold og på den anden side deres indhold af kuldioxid. Hermed ville man dels fremme en mere effektiv energiudnyttelse, dels bidrage til anvendelsen af energikilder med et lavere kuldioxidindhold.

3 I henhold til lovforslaget skulle der dog gælde en række afgiftsfritagelser. For det første skulle der ved beregningen af afgiften på restgasser, der frigøres ved forskellige fremstillingsprocesser, kun tages hensyn til kuldioxidindholdet, hvilket ville føre til en lavere afgiftsbelastning på brug af disse gasser. For det andet skulle

kulfyrede elektricitetsværker, som investerer i afsvovlingsanlæg, kunne benytte en refusionsordning, og for det tredje skulle der for storforbrugere af naturgas gælde en afgiftsnedsættelse for et forbrug på over 10 mio. m^3 pr. år.

4 Ved skrivelse af 4. februar 1992 anmodede Kommissionen de nederlandske myndigheder om nærmere oplysninger, som den anså for nødvendige af hensyn til sin gennemgang af lovforslaget. De nederlandske myndigheder efterkom anmodningen ved skrivelse af 27. februar 1992.

5 På grundlag af sin gennemgang af lovforslaget konkluderede Kommissionen, at såvel præferencetariffen for restgasser og for forbrug af naturgas på over 10 mio. m^3 pr. år som refusionsordningen for kulfyrede elektricitetsværker var støtteforanstaltninger efter traktatens artikel 92, stk. 1. Kommissionen fandt dog, at støtteforanstaltningerne kunne betragtes som forenelige med fællesmarkedet, jf. artikel 92, stk. 3, litra c), og den 29. april 1992 besluttede den ikke at rejse indsigelse.

6 Ved skrivelse af 5. maj 1992 meddelte Kommissionen sin beslutning af 29. april 1992 til den nederlandske regering.

7 Beslutningen, som indeholdt i Kommissionens skrivelse af 5. maj 1992 til den nederlandske regering, har Landbouwschap anfægtet under denne sag.

8 Landbouwschap er en offentligretlig institution, der har til opgave at varetage det nederlandske landbrugs interesser. Landbouwschap har som følge heraf et særligt ansvar for væksthusgartneriet. Ud over de afgørelser, Landbouwschap skal træffe vedrørende denne erhvervssektor, handler institutionen som repræsentant for gartneriorganisationerne med hensyn til naturgastarifferne, og fra september 1991 har den ført forhandlinger med de nederlandske myndigheder om en flerårig aftale om energibesparelser inden for drivhusgartneriet.

9 Til støtte for sin annullationspåstand har Landbouwschap gjort gældende, at Kommissionen ved udstedelsen af beslutningen har undladt at tage væsentlige faktiske forhold og omstændigheder i betragtning, at den derfor ikke med rimelighed har kunnet beslutte ikke at rejse indsigelse mod de påtænkte nederlandske bestemmelser, og at den med urette har undladt at indlede den i traktatens artikel 93, stk. 2, omhandlede undersøgelsesprocedure. Landbouwschap har specielt kritiseret det kriterium med hensyn til et forbrug på 10 mio. m^3 pr. år, som ligger til grund for støtteforanstaltningen til fordel for storforbrugere af naturgas. Landbouwschap har endvidere gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat de processuelle garantier i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, ved i skrivelsen af 4. februar 1992 at anmode den nederlandske regering om yderligere oplysninger.

10 I tilfælde, hvor det er åbenbart, at sagen må afvises, kan Domstolen i henhold til procesreglementets artikel 92, stk. 1, efter at have hørt generaladvokaten og uden at fortsætte sagens behandling, træffe afgørelse ved begrundet kendelse.

11 Med hensyn til, om den foreliggende sag kan antages til realitetsbehandling, bemærkes, at i henhold til traktatens artikel 173, stk. 2, kan enhver fysisk eller juridisk person på de i samme artikels stk. 1 nævnte betingelser indbringe klage over beslutninger, som er rettet til en anden person, såfremt beslutningen berører ham umiddelbart og individuelt. Landbouwschap's søgsmålsret afhænger således af, om institutionen berøres umiddelbart og individuelt af Kommissionens beslutning — som er rettet til den nederlandske regering — om ikke at rejse indsigelse mod statsstøtteelementer i forslaget til lov om ændring af WABM.

12 I denne henseende findes det tilstrækkeligt at bemærke, at det fremgår af oplysningerne i sagens akter, at de i sagen omhandlede støtteforanstaltninger udelukkende er til fordel for en kategori af store erhvervsvirksomheder, som hverken konkurrerer med sagsøgeren eller de gartnerivirksomheder, sagsøgeren repræsenterer. Hvorvidt den anfægtede beslutning, hvorved Kommissionen godkendte, at der ydes støtte til de pågældende erhvervsvirksomheder, opretholdes eller annulleres, kan således ikke berøre deres interesser. Landbouwschap kan hermed ikke antages at være berørt af beslutningen.

13 Endvidere bemærkes, at Landbouwschap i stævningen ikke har fremført oplysninger, hvoraf det fremgår, at institutionen berøres umiddelbart og individuelt af beslutningen.

14 Herefter findes den i medfør af traktatens artikel 173, stk. 2, anlagte sag åbenbart at måtte afvises i medfør af procesreglementets artikel 92, stk. 1.

Sagens omkostninger

15 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Da sagsøgeren har tabt sagen, pålægges det denne at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

DOMSTOLEN

1) Sagen afvises.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg, den 30. september 1992.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

O. Due
Præsident